

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Al vroeg in de morgen was X van kantoor vertrokken op weg naar het station, waar hij had afgesproken met zijn cliënt om samen met hem naar Amsterdam te reizen voor een voorlopig getuigenverhoor. Het was een merkwaardige zaak. Zijn cliënt Broks, een klein gebouwde, al wat op leeftijd zijnde accountant van het nerveuze, sub-assertieve soort, had bij gelegenheid van een bezoek aan een universiteit een slagboom op zijn hoofd gekregen. Hoofdpijn en later zelfs niet in staat om te werken.

In de briefwisseling die volgde bleven zoveel onduidelijkheden over de juiste toedracht bestaan, dat X het raadzaam had geacht om, alvorens de degens uit het vet te halen, een voorlopig getuigenverhoor te houden.

Voor het station zag hij zijn Broks al op en neer dreutelen. Navraag leerde dat hij al een half uur tevoren was gearriveerd en X zuchtte bij de gedachte aan de aanstaande treinreis. Vermoeiend was het woord dat de waarheid nog het meest elegant benaderde. Gedurende de reis bedacht Broks meer vragen naar allerhande mogelijke zijsporen die de procedure zou kunnen opgaan dan X kon

beantwoorden. Onderweg stond de trein enige tijd stil en bij het naderen van de hoofdstad hadden ze vanwege de tijdnood besloten om op Amsterdam Amstel uit te stappen om van daaruit een taxi te nemen. Gekomen bij de taxistandplaats hadden zij geen taxi aangetroffen, maar slechts een roestige paal met daarop een, gezien het aantal cijfers, niet meer in gebruik zijnd telefoonnummer.

Net toen ze naar de andere kant van het station wilden gaan, kwam een taxi aanrijden en X nam voorin plaats. Broks wilde van de chauffeur wel eens precies weten 'hoe of het zat met dat telefoonnummer op de taxistandplaats' en de chauffeur noemde de nummers die er bijgeteld moesten worden. Broks begreep het niet en zelfs toen de lichtelijk geïrriteerd rakende chauffeur het nieuwe nummer had uitgespeld bleef zijn cliënt vragen houden. 'En nu houden we erover op', maakte de chauffeur een eind aan de vruchteloze discussie, onderwijl even naar X kijkend met een naar het hem voorkwam, meewarige blik.

Over trambanen rijdend en links en rechts passerend haalden ze het net. Broks werd als partij-getuige het eerst gehoord en

bracht het er naar behoren af. De dienstdoende portier was nu aan de beurt. Nee, hij herkende Broks niet. Ja, hij had wel dienst gehad op die bewuste dag en hij herinnerde zich ook een ongeval met een slagboom, maar die persoon was op de fiets en niet, zoals Broks, te voet. Broks herkende de portier evenmin en zo zaten advocaten en rechter in een torenkamer aan de Parnassusweg elkaar met vragende ogen aan te kijken. Het wachten was op een bliksemschicht van Zeus, maar toen die uitbleef zat er niks anders op dan weer huiswaarts te keren.

X loodste zijn alsmaar pratende cliënt naar het nabijgelegen station, behoedde hem voor de slagboom van Stibbe en deelde op een bankje zittend zijn lunchpakket. Even had hij gehoopt dat Broks zijn mond zou houden maar ook met volle mond was het fijn analyseren, merkte X. 'Ik moet nog een zaak voorbereiden voor morgen', bereidde X zijn cliënt voor op een wat X betrof zwijgzame terugrit.

Onderweg terug had X al besloten niet met de zaak door te gaan. 'Voor de wet staat een wachter' heette het... en soms een slagboom.

